

เทศน์เช้า วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ ตั้งใจฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อหัวใจของเรา คนเกิดมามีกายกับใจๆ ร่างกายนี้ดูแลรักษามันก็เติบโตไปธรรมชาติของมัน เว้นไว้แต่คนพิการ คนพิการเขาฟื้นฟูขึ้นมา ให้เป็นปกติขึ้นมาให้ได้ แต่จิตใจ จิตใจของคนเวลามันทุกข์มันยาก เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมา มันบีบคั้นหัวใจนะ เวลาคนมันทุกข์ใจๆ ทุกข์ใจมันสะสม ดูเด็กๆ สิ เด็กๆ เวลามันมีสิ่งใดฝังใจไว้ มันจะฝังใจไว้จนชั่วชีวิต แต่ร่างกาย ร่างกายนี้เวลามันมีสิ่งใดขึ้นมามันแก้ไขของมันได้

สิ่งที่มันสะสมมาทั้งชีวิตๆ ถ้าเกิดได้ฟังธรรมะ เกิดได้ศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลามันไปเห็นแจ้ง คำว่า “เห็นแจ้ง” เห็นแจ้งด้วยปัญญาละ ปัญญาโลกีย์ ปัญญา มันจะเห็นว่าสิ่งที่เราฝังใจมาทั้งชีวิตมันเป็นเรื่องที่ว่าทฎฐิมานะของตน มันเป็นเรื่องเวร เรื่องกรรมของตน

แต่ถ้าเป็นเรื่องเป็นความจริงๆ ขึ้นมา ความจริงขึ้นมา สิ่งในโลกนี้มันเป็นอนิจจัง มันมีการกระทบกระทั่งกันมาทั้งนั้นนะ มันมีการกระทบกระทั่งกันมาทั้งนั้น

เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านฝึกฝนขึ้นมาแล้วท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้ว เหมือนเสาหลักปักอยู่ในดิน ๔ ศอก อยู่บนพื้นดิน ๔ ศอก ลมจะพัดอย่างไรมันไม่หวั่นไม่ไหวไปทั้งสิ้นไง ถ้าหัวใจที่ฝึกดีแล้วๆ หัวใจที่ฝึกดีแล้ว สิ่งใดที่กระทบกระทั่งกัน สิ่งใดที่มันมีการกระทบกระทั่งกัน มันผ่านไป ผ่านไปทั้งนั้นนะ ผ่านไปเพราะอะไร ผ่านไปเพราะการฝึกฝนของมันดีแล้ว แต่ถ้าการฝึกฝนของมันไม่ดีไง มันสะสมของมันนะ เชื้อโรค

เชื้อโรค ถ้าร่างกายอ่อนแอขึ้นมา เชื้อโรคมันจะทำให้เราเจ็บไข้ได้ป่วยทันที ถ้าร่างกายเราแข็งแรง เชื้อโรคมันมันก็สะสมไว้ในใจทั้งนั้นนะ ก็เลศค้นหาความทะยานอยากในหัวใจของเรา ก็เลศค้นหาความทะยานอยากในใจของเรามันอยู่ที่จริตนิสัยของเรา ถ้าเรามีการศึกษา เราฟังธรรมะๆ จิตใจเราแข็งแรง แข็งแรงขึ้นมา โรคภัยไข้เจ็บมันมันไม่แสดงตัวออกมา แต่มันมี ถ้า

มันไม่มีมันไม่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะนี้หรือ เพราะมีการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เพราะมันมีเชื้อมีไขของมัน

การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เพราะอวิชชา เพราะความไม่รู้ในหัวใจของตน เพราะความไม่รู้ในหัวใจของตน ด้วยบุญด้วยอำนาจวาสนานะ การเกิดเป็นคน การเกิดเป็นคนทั้งๆ ที่ว่าเกิดมาแสนทุกข์แสนยากนี้แหละ มีอำนาจวาสนามาก เพราะอะไร

เพราะว่าเกิดเป็นสัตว์ เป็นสัตว์นะ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาควายมันจะตาย มันโดนฆ่า มันไปเข้าฝันพระอรหันต์ “พรุ่งนี้ชาวบ้านที่นั่นเขาจะเอาเนื้อมาถวายนะ ขอให้ฉันให้หน่อย ขอให้ฉันให้หน่อย” เพราะอะไร

เพราะเกิดมาในชีวิตนี้มันแสนทุกข์แสนยาก นี่ไง เวลาเจ้าของเขาจะให้ทำอะไรไหนก็พยายามทำเต็มที่ของเรา จะหิวกระหายขนาดไหน ถ้าเขาไม่ผ่อนเชือกไว้ก็ไม่ได้กินน้ำกินหญ้า เวลาเอาอกเอาใจเขาขนาดไหนเขาก็ดี เขาก็ดี เขาก็ดี เพราะเขาจะเอาใจของเขา

เห็นคนเขาไปวัดไปวา กัน เห็นเขาทำบุญกุศลกันมันปลื้มใจ มันอยากให้เป็นอย่างนั้นไง แล้วเกิดมาเป็นสัตว์ เกิดมาเป็นสัตว์มันไม่มีสิ่งใดจะเป็นสมบัติของตน มันก็มีเนื้อนี้แหละ ถ้าเขาฆ่าตายไปแล้ว สิ่งนี้ถ้าเขาเอาไปถวายพระ ขอให้พระได้ฉันหน่อยหนึ่ง ขอให้พระได้ฉันหน่อยหนึ่งเพื่อว่าเอาเนื้อนี้เพื่อเป็นบุญกุศลนั้นขอให้ได้เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เกิดให้มันมีคุณค่าขึ้นมา ไม่ต้องเกิดทุกข์เกิดยากอย่างนี้ นี่ควายมันคิดนะ ควายมันคิดได้ มันคิดของมันแต่มันทำอะไรไม่ได้ มันมีแต่ความคิด มันพูดไม่ได้ แต่มันมาเข้าในนิมิตนั้น ถ้าเข้าในนิมิตนั้น เขาพยายามชวนขวายเป็นเขาเพื่อความเกิดเป็นมนุษย์ไง

เราเกิดเป็นมนุษย์นี้แสนทุกข์แสนยาก เราว่าเป็นความทุกข์ความยาก ความทุกข์ความยากมันทุกข์มันยากจริงๆ ความทุกข์ความยากเพราะกิเลสตัณหาความทะยานอยากในหัวใจ มันบีบคั้น ความทุกข์ความยากเพราะเกิดมาในสังคัม เกิดมาในชาติตระกูล ถ้ามันมีสิ่งใดบีบคั้นขึ้นมานั้นก็เป็นการทุกข์ความยากอันหนึ่ง เพราะเป็นสายบุญสายกรรม

แต่กรรมแท้ๆ กรรมคือหัวใจของเรา กรรมคือการกระทำของเรา กรรมคือสิ่งที่ปฏิสัมมาในใจของเรา นี่มันบีบคั้น บีบคั้นข้างในมันสำคัญกว่า ศึกษาธรรมะ ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพราะเหตุนี้ไง ฟังธรรมๆ ก็เพื่อเหตุนี้ไง

สิ่งที่เราทำมา เราเกิดมาเรามีสองเท้า มีสองมือ มีสมองเหมือนกัน เราเกิดมามีคุณค่า มีความเป็นมนุษย์เหมือนกัน แต่ด้วยอำนาจวาสนาของเราทำสิ่งใดประสบความสำเร็จหรือไม่ ประสบความสำเร็จ เราก็ขวนขวายของเรา เราขวนขวายของเรา คนเรามันเกิดมาไม่เท่ากัน หรือโอกาสของคนมันก็ไม่เท่ากันใช่ไหม ด้วยสติด้วยปัญญาของคน ด้วยจิตด้วยนิสัยของคน มันไม่เท่ากัน ฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อเหตุนี้ ฟังธรรมขึ้นมาเพื่อฟื้นฟูหัวใจของเรา ฟื้นฟูให้มันคงขึ้นมา

ต้นไม้ถ้ามันแข็งแรง คุณลมพัดขนาดไหนมันก็ยืนต้นของมันได้ ต้นไม้ที่มันอ่อนแอ มันผุพังขึ้นมา ลมเบาๆ มันก็ล้มแล้ว หัวใจของเรา เราไม่มีสติไม่มีปัญญาเลย เราไม่สามารถสร้างคุณประโยชน์กับใจของเราได้เลย เราไม่สามารถมีสติปัญญารักษาหัวใจของเราได้เลย

หัวใจของเรา เราคิดเองได้ เราทำเองได้ เรามีสติปัญญาได้ ใครจะเป่าหูขนาดไหนมันเรื่องของเขา

หลวงตาบอกว่า “ใครจะดี ใครจะชั่ว เรื่องของเขา เราจะทำคุณงามความดีวะ เราจะทำคุณงามความดีวะ”

เราทำคุณงามความดีเพราะเรามีสติมีปัญญาไง แล้วทำคุณงามความดีในพระพุทธศาสนา ทำคุณงามความดีทิ้งแหว ปิดทองหลังพระ ทำไม่ให้ใครรู้ ทำเพื่อของเราไง ไม่ต้องให้ใครยกย่องสรรเสริญ เพราะเรามีสติมีปัญญาพอ คนอื่นพูดร้อยคำพันคำก็ไม่เท่ากับเรา คิดเองคนเดียว คนอื่นจะสั่งสอนขนาดไหน ไม่ใช่ปัญญาเราคนเดียว ไรสาระ เรื่องภายนอกไรสาระทั้งสิ้น ถ้าจิตใจเราพอ จิตใจเรามีกำลังขึ้นมา แต่ที่จิตใจเราอ่อนแอใจ จิตใจเราอ่อนแอ ลมพัดใบไม้ไหว ใหว่ไปทั่ว อยากไปเข้ากระแสรังคม

เราอยู่กับโลกนะ เราเกิดมามีพ่อแม่ แม่ เราเกิดมากับสังคม เราเกิดมาเราอยู่ด้วยตัวคนเดียวไม่ได้ เพราะเรามีสังคม เวลาทำธุรกิจเขาต้องหาตลาด เขาต้องกระจายสินค้าของเขา ใ้เน้นมันเรื่องของสังคม เราต้องอยู่กับโลก เราอยู่กับสังคม แต่อยู่ด้วยมีคุณธรรมในหัวใจไว้ ไม่ได้อยู่แบบเหยื่อ

อยู่ด้วยมีคุณธรรมในหัวใจ เราก็ทำหน้าที่การงานของเรา เราก็แสวงหาเพื่อประโยชน์กับเรา แสวงหาด้วยความสุจริต แสวงหาด้วยความเป็นธรรม แล้วเป็นธรรมของเราแล้ว อยู่ไหนเรา

ก็เริ่มเรียงของเรา นี่ถ้าหัวใจเป็นธรรม ฟังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้ไง ฟังธรรมขึ้นมาให้หัวใจมันคง หัวใจเรามีสติปัญญา แล้วไม่ใช่ทฤษฎีมานะจนไม่ยอมรับฟังเสียงของใครทั้งสิ้น ไม่รับฟังเสียงของใครทั้งสิ้น

ดูเวลาลมพัดมันเย็นสบาย เวลาแดดมันร้อน ร้อนมาก คุณธรรมนะ คุณคนที่ดีๆ คนที่เขาพูดแล้วมีเหตุมีผลนะมันอยากฟัง มันอยากหาเหตุหาผล คนที่เขาที่มีสติปัญญาของเขา เขาพยายามตรวจสอบว่าเราทำอะไรผิดพลาดบ้าง เราทำอะไรมีความเสียหายบ้าง ถ้าใครซึ่งความผิดของเราได้ คนนั้นสุดยอด เขาให้อริยทรัพย์เรา ทำไมมันจะไม่ฟัง มันฟัง

แต่ชนโคกับเขาโค มันมีแต่ลมปาก มันมีแต่ดิฉันนิินทา มันมีแต่เสียงรำเสียดลือ เขาเล่าว่า เขาเล่าว่า “ไม่มีความจริงสักนิดหนึ่งเลย ถ้าความจริงๆ เราก็ทำความจริงของเรานี่ไง ให้มันเป็นความจริงขึ้นมา มันมีอะไรจริงบ้าง มันไม่มีอะไรจริงสักอย่างหนึ่งเลย แต่เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาจริง เราเกิดมาก็จริง จริงตามสมมุติด้วย ยังไม่เป็นความจริงแท้เลย

ถ้าความจริงแท้ ความจริงแท้ เรามาวัดมาวาเพื่อทำบุญกุศลของเรา เพื่อสร้างอำนาจวาสนา คำว่า “สร้างอำนาจวาสนา” นะ หัวใจมันผ่องแผ้ว หัวใจเราสนิมมันไม่ได้เคาะ สนิมมันไม่ได้เคาะ ทุกอย่างมันบริหารจัดการของมันได้

แต่ถ้าสนิมมันเกาะนะ เกาะจนมันขยับไม่ได้เลย นี่ไง ทฤษฎีมานะของเรา ทำไม่ต้องมาทุกข์มายากของเรา ทุกข์ยากที่ไหน มันพอใจใจ

เวลาครูบาอาจารย์ของเรา นะ เวลาพอใจขึ้นมา เดี๋ยวจกรรม นั่งสมาธิภาวนาเต็มที่เลย เวลามันเต็มที่ เวลากิเลสมันจะตาย กิเลสมันจะตายมันโดนศีล สมาธิ ปัญญาเข้าไปไล่ต้อนกับมัน มันจะบอกว่า เราต้องตาย เราต้องตาย ถ้าคนมีสติปัญญา อะไรตายก่อนขอคุณ อะไรตายก่อน ผมหรือตาย ขนหรือตาย เลือดเนื้อเชื้อไขอะไรมันตาย จิตหรือมันตาย อะไรมันตายก่อนไม่เห็นมีอะไรตาย

นี่ไง เวลาเต็มที่ กิเลสมันจะตาย มันพลิกแพลงเอาตัวรอดก่อน “ต้องตายแล้ว ต้องตายแล้ว” แล้วอะไรตายล่ะ มึงนะจะตาย ถ้ามรรคผลนิพพาน ถ้าศีล สมาธิ ปัญญามันเข้มแข็งขึ้นมา มันจะเชือดเชือดมันจะทำลาย มึงตาย มึงจะต้องตาย แต่มันพลิกขึ้นมาไง เราจะตาย “อู๊ย! ตายแล้วแหละ” นี่คนที่มีความสติปัญญาเขามีสติปัญญาแค่นั้น

หนทางของเขา แต่เวลาประพฤติปฏิบัติไปแล้ว ทุกๆ คน ทุกๆ ดวงจิตมันมีปฏิญญาในใจของตนเป็นธรรมดา มันมีกิเลสตัณหาความทะยานอยากทั้งสิ้น

แล้วความเห็น ความเห็น แก่จิตนี้แก่ยาก แก่จิตนี้แก่ยาก แก่จิตคือความเห็นของเรา เวลาปฏิบัติไปเห็นนิमित เห็นนิमितจริงไหม จริง แต่ความเห็นนั้นไม่จริง

เราลองคิด ลองนึก ลองมีเวรมีกรรมสิ่งใดสิ มันเป็นไปหมด มันขึ้นมาทั้งสิ้น เวลามันขึ้นมามันขึ้นมาจากใจของเรา ถ้ามันขึ้นมาจากใจของเรา เราจะเชื่อใคร ก็กูเห็นเองนะ ก็กูเห็น กูรู้เองนะ ก็บอกปัจเจกตั้งใจ นี่ก็ปัจเจกตั้งใจ แต่มันปัจเจกตั้งโดยกิเลสตัณหาความทะยานอยากโดยอุปาทานนะ มันไม่ใช่ปัจเจกตั้งโดยข้อเท็จจริงใจ

เวลาปัจเจกตั้งโดยข้อเท็จจริงนะ จะพลิกจะแปลงขนาดไหน จะค้นคว้าขนาดไหน มันก็จริง ถ้ามันสิ้นไปแล้วมันก็สิ้นจริงๆ แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติไปไม่มีเหตุมีผล เห็นไหม นี่ใจ “ว่างว่าง” มันมีอยู่จริง แต่เอ็งไม่รู้ เอ็งไม่ชวนชวายเป็นจริง เอ็งไม่ทำจริง เอ็งไม่ซุกซุนจริง เอ็งก็ไม่เห็นความจริง เพราะกิเลสมันจัดฉากให้ กิเลสมันจัดฉากให้เลยนะ “ว่างเลย อ้อ! ธรรมะเป็นเช่นนี้เอง”

มีเหตุมีผลอะไร เวลาไปฟังครูบาอาจารย์ท่านเทศน์ว่า การ งามนะ “เอื้ออะ! มีอย่างนั้นด้วยหรือ มีอย่างนั้นด้วยหรือ” แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ท่านเป็นความจริงท่านเทศน์ว่า การนะ แล้วผู้ที่ประพฤติปฏิบัติรู้จริงนะ ไซ้ๆ มันเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป

เวลาหลวงตาท่านพูดถึงหลวงปู่มั่นเทศน์ ท่านบอกเหมือนเครื่องบินเลย ตั้งแต่เห็นขึ้นไปเลยนะ เห็นขึ้นไปเป็นขั้นๆ ขึ้นไปเลย ตั้งแต่เริ่มทำความสงบของใจเข้ามา จิตสงบอย่างไร สงบแล้วซุกซุนหามันอย่างไร ถ้าไม่ซุกซุนไม่หา มันเจอได้อย่างไร นี่บอกกิเลสๆ คนไม่รู้จักกิเลส ซ่ากิเลสได้อย่างไร

แต่นักปฏิบัตินะ “โอ้ย! กิเลสเป็นนามธรรม กิเลสไม่ต้องไปเห็นมันหรอก” บางสำนักก็ว่า “โอ้ย! เราแค่พอทำว่างๆ ก็ใช้ได้แล้วแหละ สมุจเฉทปาน สมุจเฉทปานต้องซ่ามันเป็นการทารุณโหดร้าย”

พอมันเป็นการทারণโหดร้ายมันก็เลยไปเข้าทางกิเลสหมดเลย “พวกเรามาเนี่ย พวกเราคนมีมารยาท พวกเราเป็นคนหวังดี พวกเราเป็นคนที่มีความดี มีคุณธรรม ให้อภัยที่โหดร้าย ให้อภัยที่สมุจเฉทปหาน ให้เขาไปอยู่กับพวกเขาเถอะ”

เราได้ยินมาอย่างนี้เยอะเยอะไปหมด นี่ไง แสดงว่าที่พูดออกมาแสดงว่าไม่มีคุณธรรม แม้แต่เมตทินเมตทราย ไม่มีความรู้จริงแม้แต่ชนิดเดียวเลย

ทางการแพทย์ ลองเข้าไปสิ หมอประจำบ้าน เริ่มต้นเขาตรวจสอบก่อน ตรวจสอบว่ามันเป็นโรคภัยไข้เจ็บสิ่งใด แล้วก็ส่งไปเฉพาะทางแล้ว ตาไปตา หูไปหู หัวใจไปหัวใจ โรคภัยไข้เจ็บเขาส่งไปแล้ว แต่เริ่มต้นหมอประจำบ้านตรวจก่อน

นี่ก็เหมือนกัน เอ็งไม่รู้ว่าเป็นโรคอะไรเลย กิเลสๆ กิเลสก็เป็นชื่อ เวลาบอกว่า “ไม่ต้องไปซูดคัยมัน ไม่ต้องไปซูดคัยมัน มันว่างๆ ว่างๆ ก็ใช้ได้แล้ว” นี่ไง เข้าทางกิเลสหมดเลย นี่มันก็เป็นทีวุฒิภาวะ เป็นที่อำนาจวาสนา

เวลาเจ้าชายสิทธัตถะนะ อาฬารดาบส อุทกดาบสรับประกันค้ำประกันขนาดไหนไม่เอาครูบาอาจารย์ยกย่องขนาดไหนท่านไม่เชื่อ เพราะอะไร เพราะเอ็งยัง งงๆ อยู่เนาะ

โธ! คนที่ประพฤติปฏิบัติมาผ่านมาหมดแหละ บอกว่า “เราตายแล้วไม่เกิด”

จริงหรือ ในใจเอ็งนะมันมีความสงสัย มันมีกิเลสของมันนะ เวลาคนที่สิ้นแล้วนะ ผลักให้มันไปตายมันยังไม่เห็นเลย ผลักเข้าไปมันก็ไม่กลัวเลย ผลักให้มันตายไปเลย ไม่เห็นมีอะไรตายนี่เวลาเป็นจริงแล้ว แล้วอะไรไปเกิด ถ้าจริงก็คือความจริง ความจริงมันต้องมีเหตุมีผล มันต้องมีการกระทำ ถ้ามันทำความเป็นจริงแล้วมันก็เป็นความจริงของมัน ถ้าเป็นความจริงของมัน เห็นไหม

นี่พูดถึงคนที่มีอำนาจวาสนามันก็คิด กาลามสูตรนะ ไม่ให้เชื่อใดๆ ทั้งสิ้น ครูบาอาจารย์ท่านสูงส่งขนาดไหน ท่านจะพูดขนาดไหนเรื่องของท่าน หลวงตา หูท่าน ตาหลับประอดเลยละ ครูบาอาจารย์ที่ไหนถ้าพูดเป็นธรรมๆ ท่านจำแม่นเลย ถ้าไม่มีอยู่จริงพูดอย่างนี้ไม่ได้ ถ้าในใจไม่มีอยู่พูดอย่างนี้ไม่ได้ แล้วถ้าพูดออกมาเนี่ยเป็นความจริง

ไอ้ไอ้ไอ้! สัพเพเหระ ฆูนก็ไม่ต้อง นี่ก็ไม่มีไร เราเป็นพวกเราเถอะ แล้วพวกเรามัน
เยอะไง ขนโคกับเขาโคใจ ไอ้ขนโคมันเยอะ ไอ้สุกเอาเผากินมันเยอะ ไอ้มีก่ายอยากได้ออยากดี
อยากได้โดยที่ไม่มีเหตุไม่มีผลนะเยอะ ดูแจกตั้งคี่สิ ลองได้แจกตั้งคี่ คนไม่พอแจกแล้วกันแหละ
คนเอาไม่มีวันจบวันสิ้น

นี่ก็เหมือนกัน ไม่ต้องมีเหตุมีผลอะไรทั้งสิ้น ได้ทำ ได้ทำไปหมดเลย แล้วพระพุทธศาสนา
ทิ้งไว้ให้ใครล่ะ

พระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้ากราบธรรม เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม แล้วธรรมไปไหนล่ะ แล้วถ้า
ไม่มีธรรม มันเกิดพระพุทธศาสนาขึ้นมาได้อย่างไรล่ะ พระพุทธศาสนา รัตนตรัย พระพุทธ พระ
ธรรม พระสงฆ์ พระธรรมมันไปไหนล่ะ แล้วสังฆธรรมมันเป็นอย่างไรล่ะ

แล้วถ้าเป็นความจริงๆ เทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์ฯ เห็นไหม เขาบอกว่า “ทำไม
เทวดาต้องมาฟังเทศน์หลวงปู่มัน ทำไมเทวดาต้องมาฟังเทศน์หลวงปู่มัน”

ก็หลวงปู่มันจิตใจท่านสว่างไสว โยมก้มมองเข้าไปในวัด ไอ้ไอ้! ดวงใหญ่โตครอบสาม
โลกธาตุ ทำไมเทวดาไม่รู้ ทำไมเทวดา อินทร์ พรหมจะไม่รู้ว่าจิตใจอันไหนมันสว่างไสว จิตใจอัน
ไหนมันเป็นธรรม จิตใจอันไหนมันมีแต่ความเห็นแก่ตัว จิตใจอันไหนมันเหม็นขี้ ถ้าจิตใจอันไหน
มันแฉะวาว เขาก็ไปหาอันนั้นไง

เทวดา อินทร์ พรหมเขายังต้องมาฟังธรรม ยังต้องการอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค
ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ วิธีการดับทุกข์ ดับอย่างไร เพราะอะไร

ในโลกเราจะยากดีมีจน มันมีความทุกข์เผาหัวใจมันทั้งสิ้น คนรณะ ถ้ามีอำนาจวาสนา
ขนาดไหนมันก็อาลัยอวารณ์ ความอาลัยอวารณ์เป็นทุกข์อันที่ละเอียดที่สุด คือทุกสิ่งทุกอย่าง
อุดมสมบูรณ์ครบพร้อม แต่มันก็ไม่ว่าจะใช้อะไร แล้วชีวิตคืออะไรล่ะ

แต่เวลาคนทุกข์คนยากปากกัดตีนถีบเพื่อหาอยู่หากิน คนที่กำลังขวนขวายอยู่ก็กำลัง
ขวนขวายอยู่ ทุกข์ประจำทุกๆ หัวใจทั้งสิ้น มันมีของมันไปหมด เห็นไหม คนทุกข์คนจนต้อง
แสวงหาเพื่อหาอยู่หากินนี่เป็นคนทุกข์ คนรำคนรวย คนที่มีอำนาจวาสนาไม่ทุกข์ ไม่มี ทุกข์

เหมือนกันหมดเลย แต่ทุกข์หยาบ ทุกข์ละเอียด เพราะเขามีอำนาจวาสนาไง เขามีบุญกุศลของเขา งาม เขาเกิดมาแล้วเขาก็อุดมสมบูรณ์ในชีวิตเขาไง เรายืนยันทุกข์ขี้ยากมาตั้งแต่ต้นไง เวลาปฏิบัติยังขี้ทุกข์ขี้ยากต่อเนื่องกันไปไง แล้วปฏิบัติยังเชื่อกิเลสให้กิเลสหลอกอีกไง มันไม่เป็นความจริง เห็นไหม

ถ้าเป็นความจริงๆ มันอยู่ที่วาสนาของเรา ใครมีอำนาจวาสนามันจะมีจุดยืน ไม่เชื่ออะไรง่ายๆ แต่ด้วยมารยาทนะ ใครพูดอะไรฟังทั้งสั้น ฟังทั้งสั้นนะ แต่ฟังแล้วมาไตร่ มาตรอง มาคิด

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ อย่าเชื่อใครง่ายๆ ฟัง ฟังเพื่อเหตุเพื่อผล ทุกคนเวลาพูดออกมาเขามีประสบการณ์ของเขา ด้วยเหตุด้วยผล แต่มันจริงหรือไม่ แล้วถ้ามันเป็นจริง เป็นจริงมันต้องแก้กิเลสเราได้ ถ้ามันแก้กิเลสเราไม่ได้มันไม่จริง เพราะเราศึกษาและประพฤติปฏิบัติมาจนสิ้นกระบวนการคำสอนของเขาแล้ว กิเลสมันยังยึดอยู่เลย

เวลาหลงตา เวลาทำนบอภิลงงปุ้มนั้นเวลาแปลบาลีไป แปลตีหัวกิเลส เวลาตีหัวกิเลส ตีหัวกิเลสให้กิเลสยุบยอบลงไป แล้วจับมันได้ พิจารณามันได้ จนกว่ามันจะตายต่อหน้า สมุจเฉทปหาน เวลามันสิ้นไปแล้วๆ สิ้นไปแล้วก็ต้องรู้ว่าสิ้น เกิดญาณทัสสนะ เกิดความรู้ เกิดความกระจ่างในใจของตน แล้วจบ นี่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐอย่างนี้

เราเป็นชาวพุทธ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้กับเรา นี่ไง บริษัท ๔ เจ้าของศาสนา ได้สิทธิ์มาทุกคนเท่ากันหมดเลย แต่ใครจะค้นคว้าหาขึ้นมาได้ ได้พินัยกรรมมาแล้วเราจะได้ทรัพย์สมบัติจริงหรือไม่ แล้วถ้าได้จริงขึ้นมาจะได้จริงกลางหัวใจของเรา เอวัง